Fantasy povídka s trochou humoru

Likvidátor

Případ druhý - Alex a dravci

Část 1

(c) 2017 - Viktor Beznoh

„Hovno!", řekl Miro Schmuttelberg smutně při pohledu na kostky. Dnešní hra jej přišla na čtyři zlaté guldeny a 28 stříbrných haléřů. Ani pivo dnes nebralo - chutnalo divně nakysle. Příčinu této skutečnosti ovšem trpaslík nespatřoval ani tak v pivu samotném jako spíše ve stavu svého organizmu, zmoženého třídenním flámováním.

„Hovno!", zopakoval Miro ke svým spoluhráčům. "V rukách mám nasrané, v tlamě vymleté a kešeň prázdnů! Idu bydleť! Hospodo, platím!"

Malý hospodský vyinkasoval své stříbrňáky za čtyři korbele piva a s úklonou vycouval. Miro brknul, poplácal se po břiše a vstal. Hospoda byla zakouřená, hlučná a Mirovi Schmuttelbergovi v tuto chvíli veskrze nesympatická.

„Hovno!" Zabručel sám pro sebe a hodlal vykročit ke dveřím ztrácejícím se v mlžném oparu. V tom okamžiku něco zachytilo jeho levý loket. Osoba v podivném plášti s kápí, dosud spící na desce vedlejšího stolu, jej nyní svírala odporným pařátem za ruku a pokoušela se postavit. Miro byl tak překvapen, že se její spár ani nepokusil setřást.

Postava se potácivě vztyčila: „Kat-or-iy ty, dur-ak! Chotch - u wod-kuu! Jaa ub-iy-u kaa-k nie-dasch!"

Miro Schmuttelberg už východní skretštinu neslyšel řadu let, ale okamžitě ji poznal. Zabylo mu nevolno, jak mu hlavou probleskly vzpomínky na válečné dětství. Postavě se svezla kápě z hlavy. Miro se podíval do skelných očí, posazených blízko sebe v tmavě nazelenalém, bradavičnatém, ohyzdném skřetím obličeji.

„Tych uuj, dawarif!" Blábolil nesrozumitelně skřet a zapotácel se tak silně, že sebou málem strhl i trpaslíka.

Miro Schmuttelberg zrudnul, syčivě vtáhl vzduch a beze slova udeřil. Trpaslíkova pravačka udělila skřetovi značnou hybnost, takže jeho tělo minulo stůl, u kterého původně seděl, opsalo balistickou trajektorii kolem mohutného trámu podpírajícího strop restaurace a zmizelo pod výčepem, kde jeho cestu ukončila hromada uložených lahví, které se s rachotem rozkutálely po podlaze kvelbu. Třívteřinovou chvíli hrobového ticha přerušilo překotné hrkání židlí, následované vzteklým vrčením; vše od stolu, kde původně skřet v kápi seděl. Kolem dubové desky se vztyčilo pět pomenších, avšak ramenatých postav rovněž v kápích, které postupně odhalily své obličeje.

„Ogaři, dívajte sa - skřetiska!" výkřik se ztichlou hospodou rozlehl jako výbuch a způsobil nové hlasité hrkání židlí, které postupně zaniklo v dalších výkřicích a třeskotu rozbíjené keramiky. Od stolu, od kterého se prvotní výkřik ozval, přilétl hliněný džbán a rozkřápl se o hlavu prvního skřeta, který mu stál v cestě. Všichni orkové se otočili tím směrem. Kolem stolu stálo šest trpaslíků - havířů z blízké šachty. Skřeti i trpaslíci se přikrčili a odkopli překážející židle.

„Pax, pax!" volal nešťastný hostinský. Drobný hobit vběhl mezi oba tábory s rukama smírně zvednutýma nahoru. Ubožák se tak bezděky ocitl v palebném prostoru hrnčířských a truhlářských výrobků, které proti sobě obě strany naráz vrhly. Dostal do hlavy olšovým svícnem zdobeným mosazným kováním, jeho oči se obrátily v sloup a bez hlesnutí se stočil na podlaze do úhledného klubíčka. Vzápětí se jeho drobné tělo ztratilo mezi dupajícíma nohama trpaslíků, kteří s řevem a židlemi nad hlavou vyrazili ke skřetí baště.

Miro Schmuttelberg vytřeštil oči a dlaní si v provinilém gestu zakryl ústa. Dvěma skoky se ocitl o pošlapaného hobitího tělíčka a rychlým smýknutím jej zatáhl pod jeden z nepřevrácených stolů. Pokusil se malému hostinskému zkontrolovat dech a tep. Potom vlepil hobitovi dva rychlé políčky. Hostinský zamžoural očima, usmál se a tiše pronesl: „Ještě, Gerto!"

Schmuttelberg jej spokojeně poplácal po prsou, rozhlédl se kolem a po zjištění, že do rvačky již je zapojeno veškeré osazenstva šenku včetně personálu, dvou psů a kanárka, jehož klec srazila na zem létající lavice, se po čtyřech vydal směrem ke dveřím.

* * *

„No jistě", prohlásil Ya-pan Yapachson, zmačkal polední výtisk Carvinského zpravodaje a zmuchlanou kouli hodil do rohu kanceláře, "když se někde něco semele, vždycky za to můžou nelidi!"

„Co sa stalo, mistře?" zeptal se opatrně Miro Schmuttelberg, který zrovna něco zakládal do regálu u stěny.

„Nějaká hromadná rvačka v hospodě U lahodného mázu. Prý to začal nějaký trpaslík, který se pustil do skřetů z vojenského hudebního souboru, co přijel do Carvinu koncertovat v rámci toho jejich nového mírového programu..."

Miro ani nepípl, založil fascikl do regálu a došel si do rohu pro zmačkané noviny.

„Apropós, nebyl si tam včera, Miro?" Yap-pan se prohraboval nějakými pergameny a překládal je z hromádky na hromádku. „Zmínils nedávno, že tam dost často chodíš."

Miro místo odpovědi jen něco zabručel a pokoušel se bez poškození rozbalit výtisk carvinského plátku.

„Jak vůbec dopadla ta zásnubní hostina tvého bratrance, Miro? Vypili jste celého zubra?" Yap-pan narážel na trpaslický zvyk, kdy se na zásnubách podávala kořalka z vaku ušitého z jednoho kusu zubří kůže.

„Nezbyla ani kapička, mistře!" odvětil nepřítomně Miro začtený do novinového článku, nad nímž tkvěl titulek:

Provokatér U lahodného mázu

Je to už téměř 55 let, co spojené skřetí a trpasličí svazy ukončily nájezd Kermenů na náš malý kontinent a je to pouhých 40 let, co skřetí vojska obsadila trpaslické království Makadam s tak zvanou "bratrskou pomocí", která neměla jiný cíl, než udržet u moci jim nakloněného samozvaného vládce Makadamu - Disgusta DeDuckina známého spíše pod přezdívkou Gusta Kačer. Přestože skřetí jednotky byly z Makadamu odsunuty před více než pětadvaceti léty a trpaslíci si zvolili guvernéra ve svobodných volbách, nevraživost mezi oběma etniky nadále přetrvává. Jak jinak si vysvětlit nesmyslný útok dosud neznámého trpaslického provokatéra na sólistu skřetího vojenského hudebního tělesa Alex a dravci, kteří přijeli našemu městu a jeho obyvatelům projevit úctu, přátelství a ty nejlepší úmysly? Jaké musí být pocity těchto umělců, kteří se ještě nevzpamatovali ze ztrát při dopravním neštěstí, způsobeném neschopností a lajdáctvím jiných carvinských institucí? Co si o nás musí myslet naši noví přátelé, kteří

jsou bezdůvodně napadáni v restauracích, když pietně truchlí za své zahynuvší přátelé? Jak k tomu přijde nevinný majitel restaurace, který těžce zraněn dosud ještě ani nevyčíslil všechny škody na svém majetku, a který je navíc stižen i další ránou osudu, jako je rozvod manželství (více viz s.7 - Prostitutka rozbíjí třicetiletý svazek...)...

Miro Schmuttelberg překvapeně zavřel oči a zatřepal hlavou, podíval znova do textu, a pak noviny raději znova zmačkal a zahodil.

„Je to nechutný článek, viď, Miro?" pronesl Yapachson nevzhlížeje od lejster.

Miro polkl a odvětil: „No, divím sa, jak tam píšou o tom rozvodu teho hobita. Teho hostinského od Lahodného mázu? Co to má s tou rvačkou společného?"

„Prý hodně." Yapachson vzhlédl od stolu a zkoumavě si Mira prohlížel. „Potkal jsem ráno felčara ze špitálu, který vyprávěl, že ten hobit utrpěl lehký otřes mozku. V prvních hodinách po úraze se moc neorientoval a svou manželku prý oslovoval jménem nějaké kurtizány, která v místním hambinci poskytuje služby, řekněme, drsnějšího charakteru. Hostinského žena prý z něj v tom omámení vytáhla, kolik tam za dva roky prošustroval peněz, a když zjistila tu sumu , zak jej ve vzteku jej vzala špitálním bažantem po kebuli. Ten chudák už prý nemá lehký otřes mozku , ale prasklou lebku a dvacet sedm štychů."

Mira Schmuttelberga polilo horko: „Tak tuhle Gertu myslel!"

„Říkals něco?" otázal se Yapachson.

„Ne, ne, mistře", zakoktal se Miro, „jen si říkám, že eště nemám roztříděné ty zprávy z minulého měsíca."

„Tak toho nech a skoč do krámu krejčího Jákla, mám tam k vyzvednutí dva dublety na večer. Odpoledním dostavníkem totiž přijede Radko Regler!"

„Radkol Regler - viceguvernér!?!", zvolal překvapeně Miro Schmuttelberg.

„Ano, příteli. Radko Regler - viceguvernér První gnómské pokladnice. Přijede se podívat na naši novou pobočku, a také se zúčastnit onoho mírového koncertu souboru Alex a dravci, společně s purkmistrem Verlogenem, hejtmanem Náglem a hlavně místodržícím celého vojvodství, Jeho Jasností grófem Kazimírem Wolozpytským osobně."

Miro ostentativně zvednul oči ke stropu a otevřel ústa, ale Yapachson pokračoval:

„Ty dublety tu musí být do hodiny! Večer je banket u příležitosti příjezdu grófa Kazimíra a je třeba být šik. Na ten koncert před tím pochopitelně také není možno jít v kutně."

„U Svatého Jelizabeta, vy musíte i na koncert těch zkur... tedy... toho skřetího souboru!?", vydechnul Miro zhnuseně.

„Obávám se, že ano", odtušil smutně Yapachson. „Mimochodem, ty jdeš taky. Pro koho myslíš, že je ten druhý dublet?"

* * *

Carvinský teátr Klopfen nechal vystavět před více než dvaceti lety finanční magnát Roger Shield. Za tento altruistický čin byl opěvován celou gubernií, než se zjistilo, že šlo jeho poslední velkou finanční operaci, při které vypral veškeré své příjmy z nelegálních obchodů se zbraněmi s nepřátelskou velmocí a zmizel v Kerménii.

Teátr Klopfen tak zůstal na krku městu a jak se záhy zjistilo, byl to dar vskutku danajský. Díky použitému materiálu, který pocházel z demolicí v chudinské čtvrti Carvinu, totiž spadl strop centrálního sálu hned při prvním představení u příležitosti převzetí teátru městem, zabil dvanáct diváku v první řadě (tedy téměř celu městskou radu), hostující subretu Picciolinu a místního barytonistu Lýria Pindmachra zranil tak nepříjemně, že už mohl zpívat jen ženské role. Oprava přístřešku múz přišla Carvin natolik draho, že se po dobu pěti let nemohly konat tradiční pivní slavnosti, což stálo újmu na zdraví dalších šest radních, které rozzuřená lůza vyházela z oken radnice na náměstí, kde je vysvlékla do naha, polila cukrovou vodou a pak se do naháčů trefovala přinesenými vosími hnízdy. Zde je nutno poznamenat, že lůza došla téměř ke stejné újmě jako radní. V Carvinu se od té doby ujalo rčení - Jsi zpuchlý jako vo vosím roku!

Celá tato neslavná historie se honila v hlavě Mira Schmuttelberga, který se v novém, tmavě zeleném sametovém dubletu a v naleštěných škorních blížil k hlavnímu schodišti teátru Klopfen. Na schodišti se to hemžilo postavami v okázale přepychovém oblečení, ovšem některé kombinace barev a střihů napovídaly, že jejich nositelé jsou lvy spíše provinčních salónů.

„Á, není támhleto ta fáš asistent, jak se ...eeee.. Schmitzeldorf!", hlas byl pisklavý, nepříjemný a Miro Schmuttelberg jej znal. Patřil gnómovi Radko Reglerovi, viceguvernérovi a majiteli dvaceti procent akcií První gnómské cechovní pokladnice proti rizikům ohně, vody a větru, jakožto i loupeži a krádeži prosté, nevyjímaje vandalismus a poškození plodin krupobitím. Miro zatnul zuby a vykročil tím směrem. Vedle drobného gnóma stál Ya-pan Yapachson v dubletu tmavěhnědém, ale střihu jen nepatrně odlišného od úboru Mira Schmuttelberga. Miro se protlačil houstnoucím davem ke svým představeným. Kolem útlé viceguvernérovy postavy se vznášel velmi zvláštní odér. Nedalo se říct, že by byl nepříjemný – byl pouze intenzívní a nezvyklý.

„Schmuttelberg, k vašim službám!" mladý trpaslík srazil podpatky a mírně sklonil hlavu.

„Tobrže, burš!", zasmál se protivně Regler. „Jako na fojna, cheche!" Poté sjel pohledem Mira i Yapachsona a prohlásil: "Fy zafatěla v Cravin zweigstelle uniform,... jak se... eee, popočkofy muntur? Ja? No... to zajimafa napat, ale fy měla frühsten konsultieren in der zentrale, che, che!"

Miro bliknul očima po Yapachsonovi a ten jen zvedl obočí. „Ano, pane!", podíval se Miro znova na Reglera.

„I to topra, topra," poplácal shovívavě Regler Mira po rameni, „ja šertik na fy a Yapachson. Ja derzeit sofort musela do loše za grof Wolozpytski, ja pofinnost. Ja zabafa s fami na banket poztěji! Na", otočil se Regler k Yapachsonovi, „noch Auf Wiedersehen, Yapachson! Auf Wiedersehen, junge Smitzeldorf"! Radko Regler pokynul oběma trpaslíkům, dal ruce za záda a začal stoupat po schodišti směrem ke vchodu do teátru.

Trpaslíci na sebe pohlédli. Miro si zamnul nos a frknul: „Čím to byl namazaný, mistře? Nemožu to dostať z frňáku!"

„To byla ambra neboli vorvaní pižmo," povzdechl si Yapachson, „za náprstek tohohle mazání bys v Carvinu mohl pořídit menší domek, hmm! Mimochodem, abych nezapomněl, zítra mi připrav na stůl pojistnou smlouvu krejčovské dílny Jákl a synové", zašklebil se Yapachson na Schmutelberga, „právě se u nich výrazně zvedlo riziko požáru a záplavy a v tomto ohledu bude nutno přezkoumat i výši pojistného!"

* * *

Ruch v sále se s pohasínajícími lustry pomalu utišoval, obecenstvo se začalo soustředit na jeviště a opozdilci se prodírali ke svým sedadlům. Ya-pan Yapachson po očku pozoroval hraběcí lóži, kde se vedle grófa Wolozpytského vrtěl v křesle Radko Regler. Hejtman Nágl stál v pozadí, tak jak mu přikazoval jeho měšťanský stav. Místodržící něco prohodil směrem k bankéři a ten se servilně zahihňal.

„Kde sa poděl burmistř?" odhadl Yapachsonův směr pohledu Miro Schmuttelberg. Ya-pan chtěl pokrčit rameny, ale nestihl to, protože purkmistrova hřmotná postava se objevila na pódiu, provázená nesmělým, až chatrným potleskem. Purkmistr došel doprostřed pódia a gestem zklidnil dva poslední tleskající konšely, odkašlal si a promluvil:

„Vážení spoluobčané, vítám vás na slavnostním mírovém koncertu vokálního vojenského souboru Alex a dravci. Předem svého proslovu mi dovolte , abych na dnešním podujetí přivítal především našeho veleváženého, oblíbeného a milého místodržícího Jeho Jasnost grófa Kazimíra Eugénia Romaina Paula.. ééé...," purkmistr, dle jeho názoru, nenápadně mrkl na papírek, který držel v ruce, „... Vivaldia Petrarky Presbykomturovolodioviče Wolozpytského von Wolozpyt und Dreckensdorf...", purkmistr Verlogen si otřel orosené čelo, počkal až utichne potlesk zaznívající zejména z míst obsazených zástupci městské rady a pokračoval, „dále je mi ctí přivítat mecenáše dnešního představení a dalšího významného hosta, pana Radko Reglera, viceguvernéra a spolumajitele První gnómské cechovní pokladnice proti rizikům ohně...ééé",purkmistr znova zamžoural na papírek, ale ten

mu vyklouzl z prstů a zapadl do orchestřiště, „... ééé.., vody... ééé“, Verlogenovo čelo se opět zalesklo, „ééé... a tak dále, však naši pojišťovnu všichni dobře známe, že?“ Purkmistr si ukazováčkem popotáhl těsné okruží, které mu svíralo hrdlo: „Dnes poprvé u nás vystoupí slavný pěvecký soubor z dalekého a přátelského Orklandu...“

Schmuttelberg se naklonil k Yapachsonovi a pošteptal mu: „Tož totok sa nedá poslúchať, mistře, asi budu bluť!“

Yapachson neodpověděl, jen přivřel oči a nepatrně přikývl. Miro si to vysvětlil po svém a začal se zvedat z křesla. Yapachsonova pravice mu sevřela předloktí: „Seď!“ zasyčel.

„... a proto neštěstí při dopravě souboru, které stálo životy 98 členů tohoto tělesa jejichž příbuzným jménem města Carvinu vyjadřuji svou nejhlubší soustrast...“ pokračoval purkmistr...

„Jaké příbuzné?“, skřípal zuby Miro, „Dyť neznajú taty, mamy!“

„... je do posledního detailu prošetřováno Úřadem vysokého komisaře pro správu a evidenci teleportů, jakožto i výborem rady Města Carvinu, kterému budu předsedat já osobně. Nyní již dovolte, abych na pódium pozval ty, na které všichni čekáme, tedy Alexe a jeho dravce!“

Zatímco starosta odcházel, vpochodovalo na jeviště asi sto padesát skřetů v černých uniformách a širokých rudých čepicích. Postavili se na připravené stupínky do pěti řad a zůstali stát v pozoru. Po krátké pauze vkráčel na jeviště i skřet v bílé uniformě s krátkým pláštíkem. Uklonil se, pak se potočil čelem k souboru a zvedl v ruce. Orchestr, skrytý pod úrovní jeviště zaburácel předehrou a pak se skřetí tlamy naráz otevřely:

Kááálíím a kalíím a kalíííím od mája...

„Svatá Matko Jelizabetko“, zaštkal zoufale Miro Schmuttelberg, „oni vřeštijá po našem!“

* * *

Oba trpaslíci stáli u bufetu teátru Klopfen a v prstech svírali sklenice z tenkého skla. Ze sálu se tlumeně ozýval hlasy sto padesáti skřetích hrdel:

...borovičku aj zelenů piju ja do rána.
Jahodovku , malinovku valím si do chřtána...

„Máš naprostou pravdu, Miro!“ řekl Ya-pan Yapachson a obrátil do sebe obsah skleničky. „To se opravdu nedalo vydržet!“

„Su z toho celý špatný, mistře! Chápu, že skřeštině by nikdo nerozuměl, ale že budú ječat po trpaslicku - tož to mňa dostalo!“ odvětil sklesle Miro, vypil svou sklenici a pak se obrátil na obsluhující hobitku: „Kurnik šopa, nemáte tu cosik silnějšího? Totok je hrozný blivajz!“

„Jen šumivé víno, pane.“ vypískla hobitka a ukázala na stůl pokrytý do řad vyrovnanými skleněnými nádobkami. Miro Schmuttelberg si přejel dlaní tvář:

„A jak to vlastně bylo s tým nepovedeným teleportováním, mistře? Už jsem něco málo zasléchl, ale nic pořádného o tem dohromady nevím. Na tu bráchancovu oslavu sa nic klúdného nedonéslo.“

Yapachson pokynul hlavou, aby poodstoupili od bufetu. Ze sálu se po chvilce potlesku ozvala další píseň v trpasličím dialektu:

Kvetly jabky, kvetly taky hrušky,
plynuly oblaka nad řeků
zrobiť Kaču to dá strašné fušky
má ju totiž hrozně veliků...

Miro si zhnuseně odplivl na rudý koberec a významnému hobitímu zakašlání z druhé strany bufetového pultu nevěnoval pozornost. Yapachson mladšího trpaslíka odvedl z doslechu malé bufetářky a začal:

„Celá situace je nanejvýš citlivá. První gnómská vyhlásila absolutní informační embargo!“

„První gnómská?!?“ podivil se Schmuttelberg.

„Ano.“ rozhlédl se jeho nadřízený. „První gnómská akci nejen spozoruje, ale, zejména zásluhou Radka Reglera, i organizuje. Navíc,“ dodal Yapachson, když viděl, jak Miro Schmuttelberg pochybovačně nakrčil obočí, „naše ústředí mimo jiné zprostředkovalo i dopravu. Bohužel, je firma, která dopravu zabezpečovala, zároveň pojištěna u První gnómské na odpovědnost způsobenou výkonem podnikání!“

„A sakra!“ plácl se do čela Miro. „To značí, že naša pojišťovna mosí skřetom vyplatit celé odškodnění!“

„Přesně tak!“ odvětil Yapachson a rukama tlumil hlasitost Mirova projevu: „Odškodnění je ujednáno ve výši tisíc zlatých za jednoho skřeta!!!“

„A do prdele!“, téměř vykřikl Miro Schmuttelberg a vzápětí si položil ruku na ústa: „To je vosumadevadesát tisícovek!“

„Plus ušlý zisk.“ pokýval hlavou Yapachson.

„A jak sa to vlastně celé zemlelo?“ zvedl ruce v tázavém gestu Miro.

„Carvinský teleport, jak víš, provozuje mág Brix Swensen.“ Miro kývnul a Ya-pan pokračoval: „Má třicetiletou praxi bez jediné nehody. Otevření portálu a převzetí zásilky z Orklandu prý proběhlo standardně. Při materializační sekvenci pak ale údajně došlo jakémusi dimenzionálnímu výboji a anomálie prý posunula portálovou lokaci o půl úhlové vteřiny severně…“

„No a?“ opáčil Schmuttelberg.

„No a půl úhlové vteřiny severně od carvinského portálu je Kolodaňská skála! Skoro polovina skřetího souboru je tam navěky vrostlá do žulového masívu!“

Miro Schmuttelberg si hlasitě odfoukl a Yapachson poněkud rezignovaně doplnil:

„A ke vší smůle byl svědkem celé nehody sám principál celého souboru, Alex Uglodaj.“

* * *

Na věži Carvinské radnice právě odtroubili jedenáctou dopolední a Ya-pan Yapachson stojící u východní brány nervózně přešlápl. Nazítří se v Carvinu má konat výroční jarmark a ruch u vstupů do města byl už touto dobou značný. Formani naváželi zboží do krámů a stánků ve městě, aby následně prázdné povozy vyvezli zpět před hradby, neboť ustájení potahu přes noc v intervilánu značilo nemalé berně. Yapachson si přehodil cestovní hůl z ruky do ruky a zauvažoval, jakou práci navíc mladému trpaslíkovi za tohle zpoždění uloží.

„Už su tu, mistře!“ ozval se z ničeho nic za ním hlas Mira Schmuttelberga. „Ospravedlňuju sa velice za ten feršpetunk, ale tuto Archibald scal u každého kandelábru a nenechal si vysvětlit, že mám kalup. Nakonec na Kozím rynku zmerčil kocúra, vyškubl sa mi z ruky a vijó na něho. Kocúřisko proběhlo hrnčířskú dílnú a po kastrólách vyskákalo až do krámku babky pečenářky, co prodávala chleba se šmalcem a kyselýma ogurkama. Tuto Archibald sa hnal za ním, ale na tom omastku mu ujely packy a zřítil sa rovnú do bečky s kvašákama…“

Yapachson chvíli udýchaného Schmuttelberga nechápavě pozoroval a pak si všiml, že z jedné jeho ruky visí kožené vodítko. Vodítko vedlo k zemi a končilo na červeném cvočkovaném obojku. V obojku tkvěla hlava miniaturního flekatého stvoření, které bylo celé zmáčené a třáslo se zimou. Z této funkční zmenšeniny zvířete trčel každý chlup na jinou stranu a na sto honů smrdělo lákem z kvašených okurek. Ratlík si povšiml, že si jej Yapachson prohlíží, a tak, nepřestávaje se třást, vyplázl jazyk, dal hlavu na stranu a neuvěřitelně pitomě se na trpaslíka podíval.

„Co to je!“ vypravil ze sebe Yapachson a ukázal na smradlavou příšerku.

Mladý trpaslík se zadíval na stvoření a zatvářil se neurčitě: „To je, abych tak pověděl, těžko říct, mistře! Jeho majitel, hostinský Špetík od Lahodného mázu, tvrdí, že je to jakási šlechetná rasa psa. Tvrdil, že prý je dosmýčený až z Kerménie, kde si také cosik může dovolit enem zazobanec, jelikož je to úděsně drahé a takej moderní. Špetík vyprávjal, že mu to zbylo v kvelbu po jakémsi potulném alchymistovi, co u ňho týdeň vegetoval a potem vysublimoval bez zaplacení."

„Na to se tě neptám, Miro!" zahartusil Yapachson. „Zajímá mě, proč máš toho... ee... tvora s sebou!"

„Ach tak," pochopil Schmuttelberg. „Inu, zastavil sem sa ve Špetíkově kvelbu, podívat sa jak se mu daří, když ho už s teho špitála pustili. Roba mu zdrhla a dva podomci sa otáčajú ve výčepu... o Špetíka sa nemá kdo starať. Ze starej známosti sem sa u ňho zastavil. Leží tam celý zafačovaný a poprosil mňa, esli bysem mu túto Archibalda nevzal na špacír, že už sa s ním nedá vydržať. Tož sem si pravil, že když jdeme vyšetřovať do terénu..., že by to nevadilo, kdyby šel s námi."

Skoropes, jako by chtěl podpořit slova Mira Schmuttelberga, před Yapachsenom zapanáčkoval a vydal, podle jeho názoru, roztomilé kníknutí.

Yapachson jej chvíli pozoroval a pak se obrátil k Mirovi: „Upozorňuji tě, Miro, že jdeme na oficiální šetření pojistné události k provozovateli Carvinského teleportu. Víš, že mágové bývají velmi nedůtkliví a Brix Swensen patrně není v tomto ohledu výjimkou. Záležitost je extrémně citlivá – budeme se pohybovat po tenkém ledě, Miro. Jestli ten pes, nebo co to vlastně je, provede nějakou nepřístojnost, odskáčeme to oba dva!"

Schmutelberg se poškrábal na hlavě, našpulil rty a zamyšleně pohlédl na psíka: „V tom případě navrhuju, mistře, abyzme, pokud tuto přítomný raťafák bude činit neplechu, dotyčného uvázali někde v lese u křáku, kde bude moct přemýšlat o svojich hříchách a proviněních!"

* * *

Cesta vedoucí ke Carvinskému teleportu byla dlážděná jen brodu přes potok, který byl tak úzký, že ani neměl jméno. Za potůčkem byla už cesta polní a na dohled od Carvinských hradeb se ztrácela ve stínu borového lesa. Kdyby se strážný, držící vartu ve věži nad východní carvinskou branou, podíval směrem k hvozdu, uviděl by nezvyklý obrázek. Dvě nevysoké hřmotné postavy, ubírající se houpavou, avšak svižnou trpasličí chůzí směrem od města. Pokud by strážný zaostřil zrak, uviděl by také prapodivného drobného tvorečka, který na dlouhém vodítku kolem obou sporých hromotluků zvesela poskakuje. Jenže strážný nic z toho neviděl. Po včerejší prohýřené noci totiž, zavěšen do své halapartny, vestoje podřimoval.

„Zajímalo by mňa, mistře," nadnesl při vstupu do lesa Miro Schmuttelberg, „proč si carvinští nezrobili ten teleport blížej k městu? Nebylo by lepší vyběhnút enem za bránu, než se štrachat hodinu a půl lesem do kopca?"

Archibal směrem k Yapachsonovi ňafnul, že jej to také zajímá.

„Především je to způsobeno tím," zahájil výklad starší trpaslík, „že teleporty nejsou dílem lidským, tudíž si carvinští nemohli vybrat, kde bude umístěn. Síť teleportů po celém kontinentu i mimo něj je dílem staršího lidu. Poté co Eldar odešli, přebrali teleportační soustavu ostatní rasy a národy, na jejichž území se jednotlivé portály nacházely. Dalším faktorem, jak tvrdí mágové, kteří síť ovládají, je citlivost teleportů na zesílené aury okolo měst a jiných větších sídel. Negativní vlivy výkyvů těchto aur na proces teleportace by se údajně mohly snadno vymknout kontrole a následky by se daly jen těžko odhadnout. Jestli je to pravda nebo ne, se dá jen těžkou posoudit. Mágové, jak známo, upřednostňují spíše lokace, kde jsou víceméně mimo stálý dohled úřadů a vlád."

„A je bezpodmínečně nutné," otázal se po chvíli Miro a netrpělivě zatahal za vodítko psíka, který svou močí obšťastňoval již pátý strom v řadě, „aby teleporty ovládala výhradně ta kúzelnická sebranka?"

„Kouzelnická sebranka tvrdí, že ano." odtušil Yapachson a s úsměvem pozoroval Archibalda, který se bleskurychle a dokonale zamotal i s vodítkem do podrostu u cesty.

„Je to banda všivá vyscaná. Ide jim enem o kšeft a prachy!" Zabručel na adresu světového kouzelnictva Miro Schmuttelberg a sklonil se k zamotanému ratlíkovi.

„A ty si pro změnu hňup, čokle! Eště jednů sa zaplanceš do teho šáší, tož ťa tu nechám vlkom na svačinku!“

Vyproštěný Archibald nedbal Schmuttelbergova dobromyslného spílání a láskyplně mu olízl hřbet ruky. Vzápětí však psisko ztuhlo. Chlupy na hřbetě se mu vztyčily jako dikobrazí bodliny a skrze zaťaté zuby vydalo temné zavrčení.

„No, no, no!“ Ohradil se Miro a ruku rychle stáhl zpět. „Moc na mňa nevrč nebo ti lépnu taků, že sa podíváš do vlastní zadnice!“

„Myslím, že nevrčel na tebe,“ poznamenal Yapan Yapachson. Oba trpaslíci se rozhlédli po klidném okraji lesa. V zatím nepříliš hustém porostu se však nepohnul ani lísteček.

„Snáď jsem ho nějak špatně chytil při tem vyplantávání,“ mávl rukou po chvíli Miro, „podivte sa na ňho, mistře, už mu zasa normálně hrabe.“

Psík, jako by se nechumelilo, bezstarostně chňapal po vodítku a vrtěl ocasem jako pominutý.

* * *

„Kurnikšopa,“ brblal Miro Schmutelberg, když v nepřirozeně ztichlém lese šlapal do kopce za Ya-panem Yapachsonem, „ připadám si tu, jak v tých báchorkách profesora Hitcha Cocka. Učil vás též na akademnii v Makadamu, mistře? Taký zpuchlý kobolt, co přednášal démonologiu a všeckých strašil průpovídkou – I ptáčci zpěváčci jsou roztomilí, než vám očka vyklovou!“

Mladý trpaslík se při napodobování svého učitele pitvořil a měnil hlas, vzápětí se ale zcela normálně obořil na pejska:

„Co furt blbneš, Archibalde?! Jaké mory ťa to zas berů?!“

Psisko pobíhalo ze strany na stranu, vzpínalo se na vodítku, motalo se oběma pěším pod nohy a nervózně poňafávalo. Strmě stoupající cesta se v hustém boru srovnala a vyústila do poměrně kamenité holiny. Ze severní strany prostor lemoval vysoký žulový masív. Trpaslíci se zastavili.

„Ajta,“ uniklo z úst Mira Schmuttelberga, „to bude...“

„Kolodaňská skála,“ dokončil za něj Yapachson.

Žulový skalní blok se táhl na třtista kroků souběžně se silnicí a vysoký byl odhadem okolo osmdesáti sáhů. Nedalo se to určit přesně, protože vyrcholky byly, na rozdíl od relativně jednolité paty útvaru, poměrně členité.

„Podívajte se, mistře,“ ukázal Schmuttelberg ke vzdálenějšímu konci šedivého skaliska, na kterém byly patrné tmavé body a nerovnosti, „není to... nejsú to...?!?“

Miro se téměř rozběhl k místu, na které upozornil, ale zabrzdilo jej vodítko, táhnoucí jej přesně na opačnou stranu. Miro se ohlédl a uviděl Archibalda, jak se všemi čtyřmi packami zarytými do štěrku, vzpírá dalšímu pohybu.

„Tož co zas střečkuješ, psisko prašivé!“ obořil se na něj trpaslík a prudce škubnul vodítkem. Červený ocvočkovaný obojek náhle sjel psovi přes uši a ten se bez váhání vydal na úprk zpátky do lesa.

„A je v řiti,“ konstatoval lapidárně Miro, „ Špetík mňa vykuchá.“

„Cestou zpátky se k nám připojí nebo se vrátí sám k Lahodnému mázu,“ mávl ruklou Yapachsona a vykročil směrem k tmavým bodům na skále.

„Pokud ho v lese cosi nezežere,“ pokýval pesimisticky hlavou Schmuttelberg a připojil se ke svému představenému. Čím víc se trpaslíci blížili ke skvrnami pokrytému úseku Kolodaňské skály, tím větší se v jejich tvářích zračilo překvapení.

„To jsem tedy nečekal!“ uniklo z úst Ya-pana Yapachsona. Z žulového bloku, od paty skaliska zhruba do výše pěti sáhů, trčely různé části skřetích těl. Tmavé, podivně zkroucené údy, části trupů a hlav, křečovitě sešklebené obličeje hledící do prázdna. Celá scenérie působila hrůzně a depresivně.

„Huh,“ otřásl se odporem mladší z trpaslíků,“takto bych nechtěl zařvať!“

Jedna skřetí postava trčela ze skály skoro celá. V kamenné mase byla zakotvena pouze levou nohou a zápěstím pravé ruky. Tělo vypadalo napjaté, jako by se snažilo ze skály uniknout. Tvář zračila směs vzteku a smrtelného strachu. Yapachson se ke skřetovi přiblížil a zaklepal na něj koncem své cestovní hole. Ozval se kamenný zvuk. Vzápětí po zaklepání ovšem následovalo podivné zacvakání a zaskřípení. Ya-pan udiveně pohlédl a na Mira:

„Slyšels to taky?“

Miro se zvednutým obočím přikývl. Yapachson zaklepal na skřeta znova. Po úderech opět následovalo skřípání a cvakání, tentokrát silnější a delší.

„To nedělá ten skřet, mistře,“ zavrtěl hlavou Miro,“ to jde hen zpoza teho… POZOR!!!“ zařval najednou.

Za velikým balvanem, který se opíral o rostlou skálu asi deset sáhů od místa, kde oba společníci zkoumali skřetí ostatky, se vynořilo bledězelené článkovité tělo. Bleskurychle se přemístilo k trpaslíkům, kteří se jen stačili přitisknout zády k masivu. Tvor se pohyboval na čtyřech dlouhých zadních nohách a jeho tělo připomínalo obrovského deformovaného polního koníka. Dvě přední nohy byly hákovitě složeny na hrudi gigantického hmyzu a zakočonvaly je jako šavle ostré zahnuté háky. Trojúhleníková hlava byla po stranách osazena duhově pableskujícíma kulovitýma očima, kdežto vepředu se pohybovala nebezpečně vyhlížející kusadla. Právě ona vydával ono cvakání, které Yapachson se Schmutelbergem slyšeli prve. Tvor otáčel hlavou ze strany na stranu jako by si jednoho z trpaslíků vybíral. Dlouhá tykadla se přitom trhavě kývala na jejimi hlavami.

„Totok už jsem viděl, mistře,“ ucedil Miro směrem k Yapachsonovi, „jenže to bylo dlouhé tři palce a ne tři sáhy a neběhalo to po lese, ale bylo to zavřené pěkně ve sklince v přírodozpytném muzeu v Renbergu.“ Miro sáhl dozadu za pás a vytáhl svůj krátký jasanový obušek, pohledem jej zhodnotil a pak závistivě mrknul na dlouhou okovanou hůl Ya-pana Yapachsona.

„Kurnišopa,“ zaklel Miro, „bez tesáku už nevylezu ani na dvorek do budky!“

Kloubnaté stvoření si svýma hákovitýma předníma končetinama notnou chvíli bezstarostně třelo pohybující se kusadla. V okamžiku, kdy se trpaslíci rozhodli pozvolně a nenápadně vytratit, zaútočilo. Jeho šavlovitě zakončené přední nohy bez varování a téměř nepostřehnutelně rychle švihly po Mirovi Schmutrelbergovi a zabodly se mu do kožené kazajky v oblasti zad. Miro ani nestačil zdvihnout ruce k obraně. Až když jej monstrum zvedlo do vzduchu a sevřelo mezi dvěma předními články svých nohou jako v kleštích, překvapeně vyjekl. Do prsou se mu bolestivě zaryly pilovité ostny silných končetin a on s úděsem pozoroval, jak se jeho hlava blíží ke klapajícím, napohled ostrým kusadlům. Zaslech Yapachsonův hrdelní výkřik a mezi jeho hlavu a kusadla tvrdě dopadl okovaný konec Ya-panovy cestovní hole. A znova – tentokrát ještě silněni. Hůl při uderech na hmyzí tělo vydávala kostěný zvuk a měla tendenci odskakovat. Stvoření nicméně pootočilo hlavu, aby si útočníka prohlédlo a stisk jejich končetin poněkud povolil. Yapachson změnil strategii. Zaměřil se na oči. Prvním úderem nezasáhl, ovšem hned tím druhým trefil okovaným koncem hole do levé z drobných bodů složené polokoule. Úder bulvu promáčkl, ale neprorazil. Přesto se celé oko začalo téměř ihned jakoby nafukovat, jak se poškozená tkáň začala plnit tělní tekutinou. Tvor se otřásl, o krok couvl a začal si poškozené oko třít kloubem přední nohy. Sevření na levé straně Mirova těla zcela povolilo. To postřehl i Yapachson a vrazil svou hůl mezi pravý pařát a krk hmyzu. Zapáčil. Monstrum se na zadních nohách vztyčilo a zvedlo svého soupeře, visícího na holi, do vzduchu. Dvojice protivníků se začala pozvolna otáčet dokola. Miro cítil, jak tlak kolem jeho hrudi povoluje. Yapachson se na holi s výkřikem zhoupl a mladý trpaslík vypadl z pařátu na kamenitou zem. Rovněž Ya-pan se ocitl na zádech, jak hůl prudce vyklouzla z povolených článků. Dravec se nyní zaměřil na něj. Cupitavě se přesunul nad Yapachsonovo ležící tělo, vztyčil se a zvedl obě své šavle k úderu. Otřesený Miro zkameněl hrůzou. V tom se uzval hlasitý štěkot a něco špinavě flekatého se mihlo u zadních nohou útočníka. Archibald se vztekle a s nenávistným vrčením zakousl do posledního článku zadní hmyzí nohy. Kreatura spustila své vražedně zdvižené zbraně a pootočila hlavu. Psík, silně zahryznut do její končetiny, zuřivě tahal pryč od Yapachsona. Noha se zvedla a dvakrát sebou cukla, což ratlíka v žádném případě neodradilo a naopak se zakousl ještě silněji. Mezi zuby mu skanula nazelenalá lymfa. Kloubnatý agresor se natáhnul po svém trapiteli, avšak díky své fyziognomii na něj nemohl dosáhnou, takže se opět začal točit dokola. Archibald za zuřivého vrčení, poletoval na jeho trhavě pohybující se noze nahoru a dolů, rozhodnut nepustit se za žádnou cenu. Ležící trpaslíci na sebe zoufale a tázavě pohlédli. V tom se od cesty zvalo hluboké nesrozumitelné zvolání, následované hlasitým prásknutím. Oslepující modrý záblesk osvětlil okolí a nastalo zvonivé ohlušující ticho.

* * *

(pokračování příště)